

over. Det forudsætter jo noget som grundlag for vedtagelsen, som ikke er korrekt.

Det er rigtigt, at der er meget forskellige regler – det er korrekt – inden for de enkelte ministerier, inden for de enkelte områder, der skal reguleres, men så står der, at de hverken er gennemskuelige eller sammenlignelige.

Med hensyn til det med, at de hverken er gennemskuelige eller sammenlignelige: Hvis man tager udgangspunkt i det første om gennemskuelighed, vil jeg spørge, hvilke regler der ikke er gennemskuelige. Jeg gennemgik i min tale, i min besvarelse af forespørgslen, det regelsæt inden for det område, som også fru Eva Kjer Hansen selv har spurgt til i dag, nemlig fødevarerlovgivningens område, og jeg vil sige, at det da er meget gennemskueligt. Hvis man tager bekendtgørelsen, der er udarbejdet, kan enhver gennemskue det regelsæt, der her gøres gældende. Det er jo en påstand, man her slynger ud.

Og med hensyn til det andet med, at de ikke er sammenlignelige: Nej, det er de bestemt ikke, og det er jo også målet. De skal ikke være umiddelbart sammenlignelige, fordi det er forskellige områder, vi her regulerer, og derfor skal der ikke være sammenlignelighed i de regler.

Jeg tror, at når man tænker de forskellige områder, der her reguleres, igennem, så vil også selv forslagsstillerne til denne vedtagelse være enige i, at det da ville være forfærdeligt og det ville skabe stor retsusikkerhed, hvis man lavede fuldstændig ens regler og ville påtvinge alle områder samme generelle regelsæt, som der lægges op til.

Så regeringen kan ikke støtte vedtagelsen. Regeringen kan ikke støtte den, af den grund at den bygger på en forkert forudsætning. Den bygger også på en forkert – efter regeringens opfattelse – holdning til tingene.

Lad mig tage et dugfrisk eksempel på spørgsmålet, som hr. John Vinther trak frem. Skal man i hvert eneste tilfælde have udtømt klageadgangen, inden myndighederne kan gribe ind enten gennem offentliggørelse eller gennem nedlæggelse af et forbud mod videresalg? Jeg står her med et dugfrisk eksempel. I går greb Forbrugerstyrelsen ind og standsede salget af et sammenklappeligt løbehjul herhjemme.

Jeg tror, at enhver, der har børn, ved, at det er meget populært i øjeblikket med disse sammenklappelige løbehjul, og jeg tror, at enhver, der har bevæget sig ude i trafikken, har set børn af sted på sådan et sammenklappeligt løbehjul.

Her greb man ind og forbød salg af et sådan sammenklappeligt løbehjul, der hedder Switch Blade, fordi man har fået oplysninger fra England om, at der dér var 10 børn, der var kommet alvorligt til skade, havde fået fingrene i klemme, da de klappede det her løbehjul sammen – endda så galt, at en af dem måtte opereres for at sikre fingrene.

Der er solgt 330 eksemplarer af det her løbehjul i Danmark. Skulle Forbrugerstyrelsen her have henvendt sig til detailhandelen i Danmark og sagt: Nu har vi tænkt os at nedlægge et forbud mod videresalg af det her sammenklappelige løbehjul i løbet af en periode, hvis vi ikke har fået klager fra jer inden da. Så kunne vi måske have set børn i Danmark, der også havde fået klemt fingrene, og på en sådan måde, at der måske var børn, der skulle opereres for at kunne bevare alle fingre.

Jeg tror, at selv hr. John Vinther er enig med mig i, at det skulle Forbrugerstyrelsen naturligvis ikke. Her er det nødvendigt, at man kan offentliggøre det her, og at man også kan nedlægge et forbud umiddelbart mod videresalg.

Vi har også set andre tilfælde hen over sommeren, hvor myndighederne indrykker annoncer, der fortæller, at man skal skynde sig at få skiftet elektriske installationer ud, for ellers kan de blive overophedede og så skabe antændelser i folks private hjem.

Skulle man også her være begyndt at spørge fabrikanten og detailhandelen om deres holdning til sådan et forbud? Nej, det skal man naturligvis ikke. Her skal en oplysning om den test, der her er lavet på det produkt, kunne komme forbrugerne umiddelbart til kendskab, sådan at man undgår at påføre forbrugerne store skader. Derfor vil det være ulogisk, at vi her sagde, at de områder skulle være omfattet af en regulering, hvor alle klageadgange skulle være udtømt, inden myndighederne kunne skride ind.

Det ville være hovsaløsninger. Det ville være sjusk, hvis det var sådan, at regeringen gik ind på denne tanke, og det ønsker regeringen ikke. Og vi ser ikke, at det er vejen frem at nedsætte en tværministeriel gruppe til at lave ensartede regelsæt.

Det er Folketingets ansvar, som hr. Aage Frandsen var inde på, når man laver lovgivning, når man laver nye regler i Folketinget, når man giver bemyndigelse til ministre til udstedelse af bekendtgørelser, at befatte sig med retssikkerheden også i den sammenhæng.